

Quo Vadis студенту? Правата на студентите во 21 век

Quo Vadis studenty? Каде одиш студенту? Каде те водат твоите несигурни чекори низ мракот? Каде те водат твоите илузии низ маглата што веќе 27 години вештачки се произведува во политичките кујни? Зарем не го препозна отровниот рецепт кој ги парализира твоите интелектуални капацитети? Како не го препознавме отровот кој по системот капка по капка со години ја труе нашата крв и ја пасивизира до степен на активност еднаков на активноста на една амеба. Заборави ли студенту дека крвта на студентите е гориво на општеството? Како се помиривете да живеете во општество кое вашите соништа и вашите студентски права ги дроба како да се инсекти и ги претвора во пепел? Пепелта во која засекогаш се закопуваат нашите највисоки идеали, нашите визији, нашите надежи? Денешниот македонски студент не може ни да ги замисли студентските права во 21 век за кои се изборија претходните генерации, quo vadis, студенту? Целата младешка бунтовност и немир ги трошиме во кафулиња и на студентски забави секој вторник во Расчекор, дозволувајќи некој друг да господари со нашата судбина. Да драги колеги, дозволуваме некој друг да си игра со нас како да сме пластелин. Нашите иницијативи се вистинска реткост, а кога срамежливо ќе се појават се движат како пијан полжав. Нашата енергичност дозволуваме да биде сведена на степен на енергичност на робот, играчка кој работи на стари батерии. Нема борбеност, нема страст за подобар живот во нашите најубави години. Со години, па дури и со децении Македонија не може да се мрдне од мртва точка во ниту една сфера од животот. Се помиривете да бидете затворени во слобода. Нашата ударна тупаница која треба да биде водечка сила во општеството е заробена, окована и омекната. На секојдневна основа се перат нашите мозоци од разни режими, се додека од нашиот ум не се исцеди и последната капка на животна енергија и интелегенција. Во нашата држава врските се ставени на највисок пиедестал. Одливот на мозоци почнува да добива драматични размери, но ни тоа не ги освестува политичките елити, оние политички елити кои што не претворија во вакви егоистични суштества свртени еден против друг, оние политички елити кои што огромното значење на статусот студент го сведоа на обичен број на индекс, истите тие кои не доведоа до тоа единствениот излез да го гледаме надвор од нашата татковина. Homo homini lupus est, драги колеги. За жал човек на човека му е волк. Затоа историјата е полна со крв. А што правиме ние наместо да бидеме промената која што сакаме да ја видиме, ние само си молчимо. Вашата пасивност ме потсетува на приказната за орелот и кокошките. Некој Индијанец украде едно јајце од гнездото на некој орел и си поиграл со судбината на неродената птица, оставајќи го јајцето од кое требало да се роди орел меѓу јајцата на некоја кокошка. Орелот пораснал заедно со пилињата и се

однесувал како пиле. Кога еден ден видел како некој орел лета високо на небото ја прашал кокошка зошто и тие не летат високо над облаците. Кокошката му рекла дека нивните крилја не се родени за да летаат, дека некои птици никогаш не полетуваат. Орелот слепо ги прифатил како вистински зборовите на кокошката и никогаш не го предзвикал нејзиниот став. Целиот живот ги гледал небесните птици, но никогаш не се обидел да лета. Ние студентите не смееме да дозволиме туѓите убедувања да ни ги скршат крилјата. Јас, ти сите ние мора да го браниме својот идентитет и своите права непоколебливо, незапирливо без страв и сомнеж во име на правото и правдата до последен здив зашто само така ќе имаме мирен сон на очите. Ајде станете сите ние да излеземе од комфорт зоната, бидејќи подобро еднаш орел, одколку целиот живот кокошка. Живеејќи во труло општество кое пука по сите шавови, го чекме светлото на крајот од тунелот, се надеваме на подобро утре, нели што е човек без надеж?! Но не заборавајте драги колеги дека некогаш светлото на крајот на тунелот е светло на локомотива.